

KAN DU SE, JENS?

Øjensygdom blev årsag til karrierehop for folkeskolelærer 48-årige Jens Beermann har mistet en stor del af sit syn. Men han kan se noget, som ikke alle evner: Det berømte halvfulde glas frem for det halvtomme. Foto: Peter Broen 24. december 2016 - Af: Birgitte Bové

Mon ikke mine øjne er ved at blive lidt gamle? Den tanke dukkede op hos 48-årige Jens Beermann fra Hjørring for cirka otte år siden. Dengang underviste han i matematik, idræt og sløjd på Muldbjergskolen i Hjørring og var en særdeles aktiv mand i det lokale foreningsliv. Han spillede både badminton, tennis og håndbold, men over det næste par år fik han stadigt mere svært ved at ramme enhver bold i fart.

- Vi var hårde ved ham i begyndelsen, husker hans kone Pernille Christensen.

- Når han ikke fangede bolden i håndbold, kunne vi sige: "Ej, nu må du tage dig sammen. Hvor gammel er du blevet?"

- Da jeg så begyndte at tabe til en god kammerat i tennis, vidste jeg, at den var gal. Helt gal, supplerer Jens og smiler over den lille joke om kammeraten, han lige fik leveret. En vits, som det er let at forestille sig falder helt i stil med mange tidligere drillerier af samme skuffe i gode venners lag.

At skrive under på en række papirer hører med til jobbet som forstander. Også selv om Jens Beermann kan ikke se de dokumenter, som bogholder og sekretær Anette Duus her lægger frem for ham.

Han er i det hele taget en mand, der hellere smiler end græder. En mand, der er i stand til at se de lyse sider af meget. Selv, når det at se er et skrumpende privilegium på hans arveligt belastede hornhinder. Skulle det vise sig.

En eftermiddag i 2012 fik Jens Beermann et vink med en vognstang, da lægesekretæren fra Øjencenter

Nord i Hjørring ringede til ham bare to timer efter, at han havde været til scanning der. Jens og Pernille var på besøg hos nogle nære venner, og Jens havde forladt stuen for at tage sin mobil.

- Kan du se noget, spurgte lægesekretæren og sagde, at han skulle møde op dagen efter til nærmere undersøgelse.

Troede det var kræft Tanker om kræft og andre livsfarlige sygdomme for gennem Jens hoved. Han gik ind til de andre:

"Nu skal I høre noget mærkeligt".

Pernille var lige så overrasket som Jens.

"Det er dejligt, at de har fundet ud af noget. Nu skal vi se, hvad de kan fortælle", opmuntrede hun, da Jens sagde, at opringningen gjorde ham lidt bange. Han havde troet, at de først ville se ham igen om et år.

"Jeg synes lige du skal sætte dig ned", opfordrede øjenlægen dagen efter, da Jens mødte op i øjenklinikken.

"Nej".

"Jo, prøv lige at sætte dig ned. Du har temmelig sikkert en uheldbredelig øjensygdom. Dine øjne er som hos en 85-årig med dårligt syn".

Speciallæger stillede efterfølgende diagnosen Stargardt Disease: En sjældnen, genetisk betinget sygdom, hvor man mister det centrale synsfelt, så man hverken kan læse, køre bil, se ansigter eller orientere sig i mørke.

- Jeg begyndte at tænke i blindhed, mindes Jens.

Jens Beermann er hver dag i kontakt med rigtig mange mennesker. Her efterskolens grafiker, Anne Mette Schrøder.

Så på sine sovende børn - Jeg blev frustreret og bange. Hvad med mit job? Jeg fik også behov for at kigge på mine fire børn hver

aften, før jeg gik i seng. For jeg fik mærkelige ideer om at vågne op næste morgen og ikke kunne se.

De næste tre uger meldte Jens sig syg.

- Jeg tillod mig en midlertidig krise, og jeg tror, at de uger var godt givet ud. Hvis ikke man starter med at forstå, hvad der sker, kan det godt blive bøvlet.

Jens opsøgte de dygtigste øjenlæger for at sikre sig, at diagnosen var den rigtige. At der ikke var noget at gøre. I kølvandet fulgte accepten, og frygten veg for efterhånden for basal livsglæde.

- Jeg har en kone og venner, der tænker konstruktivt og positivt. De spurgte: "Hvad er det værste, der kan ske? Hvis du bliver helt blind, er livet så ikke stadig godt?" Det virker måske plat, men næsten hver morgen står jeg op og tænker: "Nej, hvor er livet fedt". At stå op om morgenen uden sort skærm.

- At kunne se noget, der bevæger sig og orientere mig nogenlunde er en kæmpe gave sammenlignet med at være blind. Jeg er taknemmelig for, at sygdommen kun har taget noget af mit syn. Det er en lille udfordring, jeg lever med sammenlignet med mennesker, der for eksempel har kræft eller sklerose.

Her kunne historien være endt smukt med en mand i harmoni med sig selv og livet. En mand, der har accepteret sin øjensygdom og konsekvenserne, såsom at sige farvel til det arbejdsliv, han er så glad for.

Kunne ikke genkende elever Det sidste skete kun delvist, men uundgåeligt. På arbejdet begyndte Jens at have problemer med at genkende eleverne, se, hvad der stod på tavlen og i bøgerne. I idræt fik han bolden i hovedet, og i sløjd måtte han ikke længere betjene maskinerne. I forsommeren 2013 besluttede han sig for, at fra 1. januar 2014 ville han ikke være lærer længere. Han ville slutte med værdigheden i behold. Men Jens nåede aldrig at sige op. Samme

år var han begyndt på en intern lederuddannelse via Hjørring Kommunes projekt Leadership Pipeline. For han elskede hele skolemiljøet og tænkte, at et lederjob krævede mindre af synet.

Da drømmejobbet som forstander på Halvorsminde Efterskole og Fri Fagskole blev slået op, var han en af fire ansøgere, der kom til samtale, og 15. oktober 2013 kunne han sætte sig i forstanderskolen.

- Jeg tror, de havde hørt, at jeg var en med ideer og mod. At jeg brændte for noget.

Birgitte Bové En øjensygdom kunne ikke sætte en stopper for Jeens Beermanns arbejde som forstander på Halvorsminde Efterskole. Foto: Peter Broen Hjælp fra de ansatte Med god hjælp fra sine medarbejdere har Jens Beermann siden været en særdeles aktiv forstander. De agerer chauffør, når det er nødvendigt, og hjælper med at læse mails med mere. Konstant bevæger Jens sig rundt på skolen, tager beslutninger om alt fra foredrag til budgetter og rensning af tagrender. Hilsner på gæster - op til flere gange, fordi han ikke kan stille skarpt på deres ansigter. Får idéer, tager initiativer, begejstrer og begejstres.

At det skulle gå sådan, kommer ikke bag på hans kone, Pernille Christensen.

- Jeg kender Jens og er indrettet ligesom ham: Man må fange det positive og finde en løsning. Han er ikke den type, der sætter sig tilbage og hylér i sofaen. Vi har været gode til at snakke sammen, og han er god til mange ting.

Tilbage på bundlinjen står, at Jens Beermann har mistet en stor del af sit syn. Men han kan se noget, som ikke alle evner: Det berømte halvfulde glas, frem for det halvtomme. Og han har et budskab til andre.

- Hvis man tænker lyst, kan man få det arbejdsliv, man drømmer om.